

«Θιάσος Χειραφέτησις»

Μετά παρέλευσιν ἔτους εἶδομεν παιζομένης καὶ αὖθις τὰς «Νεφέλας» τοῦ Ἀριστοφάνους κατὰ μετάφρασιν τοῦ Σουρή, ὅχι ὁμοίως ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Δημοτικοῦ Θεάτρου» καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θιάσου, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλης σκηνῆς καὶ ὑπὸ ἄλλου νέου θιάσου, πλὴν ἐνὸς ἡθοποιοῦ, τοῦ κ. Λαζαρίδου.

— Ἡ ἐπανάληψις αὐτῆ τῶν «Νεφελῶν» ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Βαριεῖα», ἐγκαιρίσθη δὲ ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πλεόν ἢ ἄλλοι ἐσπούσαν καὶ κατέλαβον ὁλόκληρον τὸ θέατρον, μέγιστοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπερῷου.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκτέλεσις δὲν ὑπέστησεν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐσημαίωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν πλὴν τῶν Φειδιππίδου καὶ Παπίου.

— Τὸν Στροφιᾶδην ὑπεδύθη ὁ Ἀπίργης ἡ διασκευὴ τοῦ προσώπου τοῦ Ἐξαγῆς ἦτο σωστὸς χωριότης, οὐ μόνον κατὰ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς τρόπους ἰσχυροῦς καὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ κατὰ τὰς κινήσεις, ὅπως ἀκριβοῦς τὸν ἐξωγράφιστον ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὴν κωμῶδιαν του. Ἡ ἀπαγγελία του ἦτο πολὺ καλὴ, ὡς καὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν στίχων, ὥστε κάθε φράσις ἀπαγγελλομένη ἔκαμπε τὴν ἀπαιτουμένην ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον διαρκῶς ἐγέλα καὶ ἐχαιροκρότει.

— Τὸν Φειδιππίδην ὑπεδύθη ὁ Μαχαιρίδης ἦτο πολὺ ἀσθενὴς καὶ περιορισμένος· αἱ σκηνικαὶ του κινήσεις καὶ χειρονομίαι πολὺ ἐπιτηδευμένα καὶ ἄτεχνοι ἡ ἀπαγγελία του ὑπενθύμιζε τὴν Γκόλφω καὶ τὴν Σκλάβαν· ἔσπευε πολὺ ἐκάστην πρώτην λέξιν τῆς φράσεως μὲ τινα διακοπὴν καὶ εἴτα ἐξηκολούθει τὴν ὅλην φράσιν. Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ εἰς ὅλα, ἔτι δὲ καὶ περισσοτέρα ζωὴ κατὰ τὴν ὅλην ἐκτέλεσιν.

— Τὸν Σωκράτην ὑπεδύθη ὁ Λαζαρίδης· καὶ ἡ διασκευὴ τοῦ προσώπου του καὶ ἡ στάσις του καὶ αἱ σκηνικαὶ του κινήσεις ἦσαν πολὺ καλά· ἐπίσης καὶ ἡ ἀπαγγελία του καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν στίχων.

— Τὸν Δίκαιον Λόγον ὑπεδύθη ὁ Σταυρόπουλος μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν· ἡ καθ' ὅλου διασκευὴ του ἦτο λίαν ἐπιτυχὴς ἡ ἀπαγγελία του λαμπρά, ὡς καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του· ὁ πόνος, ἐν ἡσθάνῃ, καθ' ἣν στεγμὴν νικῆται· ὑπὸ τοῦ Ἀδίκου Λόγου, ἐξωγραφῆθη ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Τὸν Ἄδικον Λόγον ὑπεδύθη ὁ Παπαϊωάννου μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἦτο ἀκριβοῦς ἡ προσωποποίησις τοῦ Μικροῦ Λόγου ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν Δίκαιον Λόγον τὸν ὀνομαζόμενον Μέγαν. Ἡ ἀπαγγελία του πολὺ καλὴ, ὡς καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του· ὁ χρωματισμὸς τῶν στίχων ἦτο πολὺ καλός, ὥστε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχανε τὴν ἀξίαν του.

— Κορυφαῖος τοῦ γροῦ τῶν Νεφελῶν ἦτο

ὁ Τρίτος, χωρὶς ὁμοίως γαρὸν Νεφελῶν διατι· δὲν ὑπῆρχον φαίνεται κομπάρσοι· ἢ μήπως τὸ ἐθεώρησαν περιττόν· τότε ἔπρεπε καὶ νὰ ἀπυθύνηται πρὸς τὴν Νεφέλην καὶ Νεφέλη νὰ ὁμιλῇ καὶ ὅχι νὰ ὁμιλοῦν πρὸς πολλὰς Νεφέλας ἐνῷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φαίνεται μία καὶ μόνη.

— Τοὺς Δανειστάς Ἀμινίαν καὶ Παπίαν ὑπεδύθησαν οἱ Σταυρόπουλος καὶ Ἀποστολόπουλος· ὁ Σταυρόπουλος ἦτο πολὺ καλός, ὅχι ὁμοίως καὶ ὁ Ἀποστολόπουλος· ἐχρειάζετο περισσότερο ζωὴ καὶ ... ἀνάστημα· ποία ἀντίθεσις ἀπέναντι τοῦ Ἀπίργη· ὁ μὲν γιγαντοσώματος, ἀντιπροσωπεύων τοὺς ἄνδρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ δὲ νάνος ἀντιπροσωπεύων τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τὴν ἐκφυλισμένην.

— Ἡ παράστασις ἐστέθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ διὰ τοῦτο ὁ παρακολούθησας τὴν παράστασιν κόσμος ἐφυγε κατενθουσιασμένος.

— Εἰς τὴν πλατείαν τοῦ θεάτρου ἐνεφανίσθη μία Ἀγγλίς μετὰ τοῦ κυρίου της καὶ ἀνέμεινε τὴν ἑαυρὴν τῆς παραστάσεως, ὅτε κύριός τις πλησιάζας αὐτοῦ, τοὺς εἶπεν, ὅτι ἡ παράστασις ἦτο μόνον διὰ τοὺς ἄνδρας· ἡ κυρία κατακκόκινη τότε ἀπὸ ἐντροπὴν ἀνεχώρησεν ἀμέσως. Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ὁ κύριός της καὶ παρακολούθησε μόνος τὴν παράστασιν μὲ τὸ ἀρχαῖον κείμενον ἀνὰ χεῖρας.

— Ὁφείλου οἱ θεαταῖοι νὰ εἰδοποιοῦν τοὺς θεατὰς κατὰ τὴν εἴσοδον, ὥστε νὰ μὴ συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα καὶ ἐκτίθενται καὶ αἱ κυρίαὶ οὕτω πως καὶ δὴ ξένας.